موږه دوه په
دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

شعري ټولګه

شاعر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نیټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالـــۍ

Present

تاته!

زړه سواندو و الدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پیژني

او زړه کې ځای ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپړوندې ټولنې يادداښت

د شعر په رنګينه نړۍ کې يو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبريو ولسوالۍ د يعقوبيو ليسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کيدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پياوړتيا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي يې په ارته سينه او ورين تندي دځان مسوليت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکيدلي شاعران او ليکوالان راټوليږي، په زړه پورې شعرونه، ليکنې اوروي، او کره کتنې ته يې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکی هيلې) چاپ او خپاره کړه ،او اوس دادی د تکړه شاعر او ليکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موږه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مينه والو ته يې وړاندې کوي، او د ځان او سيمې لپاره يې ستر وياړ بولې. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زيرۍ په ډول زياتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډير نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځينې يې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست ميشتو، د ادب مينه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وايم.

په خورا درنه مينه

رحمت الله فائيز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه براس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي،ځوانان چې څومره ليکلوته ليوالتيا لري،له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بيړه او تلوسه لري. خو ډير دوستان او فرهنګي ملګري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکيو ځوانيو او د کار په پيل کې يې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حيثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب يو څه ووايو، چې د ځوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو ښکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا يو له بل سره نه بېليدونکې مفاهېم دي، ځينې هنر ځيرونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پديده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړي پديده کې يې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره یې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره یې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك یې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه یې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غېږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوځې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا یې نوره هم زړه راښکونکې او بوګنونکې شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسيکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په ننني‌و اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کېږي چې له اوسه په پيل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافيو څخه نه قربانيږي. خو دا هم بايد له ياده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څيز دی. او له هغې پرته شعر شعريت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبيعت د رنګينو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسيدو هوسا ځای پيدا کوي، او ترډيره ژوندی پاتې کيږي. او که دا ځانګړنې ترې واخيستل شي شعر د شاعر درجې ته راټيټيږي، ډير ژر مري او پايښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پيغامونه نه بايد دومره د تشبيهاتو او پيچلو ترکيبونو په پوښونو او لفافو کې وپيچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پيغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حيثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د يادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زيار باسي چې ازاد شعر په زياته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسيك فورمونه زموږ په ادبياتو کې پوره مسلط او حتی يوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافيې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شويدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هيله لرم چې ډير ژر به دده شعرونه او ژورنالستيکې ليکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماښې پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څېړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوموااکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،يو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم ځپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښاغــلی

راته خــــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مــې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هــرلوري مې څارلـــې يوښاغلــی

که باران د محبت شېبې شېبې شــي

مــا د زړه په سـر کرلــی يو ښاغلــی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت بېړۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دي تصوير په سپينو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولډر وايي:

((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښايسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پيدا کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی. شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مينه ناك، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د يو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صيب له ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعرۍ کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره نمونه يې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتي ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زړه چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د نااشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلـد و کلـیوال و سـرې
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژونـدون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعيرح ورته په ځواب کې وایي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لـکـــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچـــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې ليدلی کې رښتيا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هــېواده

خدای دې د شېرزي صيب خوب رښتيا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکې کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځينو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د يوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نـشـه دي هم خـمار دده غـــــزل

او همدا خبره کاروان صيب هم کړيده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صيب وايي:

غزل يې ونه وري چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صيب کلام د زياتو خوبيو ترڅنګ کيدای شي، يو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به يو نيم ځای د قافيې او د کلمو د کاروني ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عيبه نه وي. له نيمګړتياوو يې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مينه والو ته وايم. کتاب يې د پښتو په پانګه کې زياتونه بولم، ګران لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله ليکنه دده په ځو خوږو بيتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومـه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کــې مې انځـــور د ځان ليدلو
په ګـــــريـــوان د يو مــين ځـــپې اوبه

ددې جــينــۍ په تـنــدي سپينه روپۍ
څـه پکــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستـــا ناويـــتوب زمـا د تن جــــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابـــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یو څو نیمګړي کلیمې

ژوند یوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامین ځینې په ډېرو زرینو او مرمرینو کرښو کښل شوي وي،چې له ورایه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شیندي، خو ځینې نورې پاڼې بیا خپله غېږه اند پښنو ته ورکوي، او پر خپله سینه غمګینې او بوږنونکې کرښې پربېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پوړتنیو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کیدای، بلکې په ډاګه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولي وئ، الفت او لذت به یې درکړی وي. خو ځینو به بیا د اندپښنو ددریاب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به یې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هینداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بیا یې د تخیل په ځواك انځورونه اخلي او مینه والو سره یې شریکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که یوځل ځینې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به یې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی: ((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نرۍ لاره تېریږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځیني بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلې، خو کله کله به مې چې انډیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېرې برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه

که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه

محمدالله شېرزی

خوست خواجه متون تپه

۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه اوکورودانی

د څښتن هزار شکر چې ماته یې څه وړتیا او زیات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشویق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې یو نوی ګام اخلم. په ډیرو کمو نیمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کورودانۍ ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد خیړنوال بسم الله حقمل صیب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زیاتو بوختیاوو ترڅنګ یې زما دغه ټولګه له پیله ترپایه مطالعه،اصلاح او طلایي لیکنه یې پرې وکړه،دده له درنې سیورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صیب نه زښته زیاته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او لیکنې حوصله یې ولرله،همداسې تاند او مستان یې لرې. د ښاغلي نقیب رسول کلیوال د مینې او احسان پوروړی یم، چې زما په شعري ټولګه یې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې یې پرې ولیکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بیخه ډیره مننه او تشکر کوم،چې د سیمې د پیاړو شاعرانو په شتون کې یې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت یې پرخپله غاړه واخیست، د لا بریالي او نه ماتیدونکي یون په هیله یې. دخپل بیدار ملګري ضیاالرحمن تنها به زیاته مننه وکړم، چې زما په اړه یې یو څو کرښې ولیکلې. له خواږه او مینه ناك ملګري شمس الله ساحل صیب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرینو ګوتو یې د کتاب او پښتۍ ډیزائین وکړ، او نوښتګره ښکلا یې پرې ولوروله، ارمانونه یې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځیرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې یې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مینې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عــــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مــــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مــنور شو ټول جـــــهان دده له رویه
راخــــتلی لکه لــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهــرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

ګوره روه روه په روه مالګري

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅــو به وي خـــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـري غـمونه اې وطـــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلـــيږي پرې اورونه اې وطـــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســـونه ورکړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطـــــنه

نن دخپلو کړو په وجـــه بـــنديوان يــو
نور به مات کړو ځنځيرونه اې وطـــنه

زه شېرزی دې تل ودان غـــواړم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطـــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علـم نـوردی روښـــنايي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولـــــــنې

جهـل ګوره د تـيارو په لار مـــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولــــنې

هغـه خوار شه چې دعــلم مخه نيسي
علم هـــرخـوا ابـادي ده د ټولـــــــنې

مـال دولت دې وفا نه کوي ترعـــــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولـــــنې

رون مشال دی په هرځای کې پکاريږي
علم ســتره بينـايي ده د ټولـــــــــنې

عـــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزيه چې ښادي ده د ټولـــــــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

بهار بهار شـــیبې د ګل پر څانګو
مــنزل ته رســـو د رڼا پر وړانګو
شیرزیه ځار یې شم غني یې کړمه
دي اســـتادانو دغـو لـــويو پانګو

داسي نه ده چي غوټۍ به ګلاب نشي
داسي هم نه چي انسان به تراب نشي
له ازلــه به لتـون کـــړي تر ابــــده
اي شـــیرزیه زندګي بې کتاب نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښــــاغلی
راته خـــاندي غلی غلی یو ښـــاغلی

د نظر مــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هـــــرلوري مې څـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په ســر کرلی یو ښـــــاغلی

د احسان زولنې څــــوك شي ماتــولی
که یا دېو شي یا ښـــاغلی یو ښـــاغلی

ترې چـــــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه یې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خــــواته تللـی یو ښاغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

هـــر وخـــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کـــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بيا يـــې سينې سـپرکړلې بيا ژنې راوتې دي
څـوك چـې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جــوړبه يې ناسـور غونډې واړه پرهرونه شي
دين بانـدې غـيرت کوي داکلی دې وګوري

مينه قـربانی باندې پايښت مومي دوام کوي
څـوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غــرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېــر به بيـا مـنـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړي
ډېر يې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما يې مخ ته کتل
بېګاه عجيبه غونډې شپه وه ما يې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غټه کيسه نه وه ما يې مخ ته کتل

په ننــواتې کــې مــې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمـــا د جــان غــوسه سره وه مايې مخ ته کتل

د شپې چوپتيا يې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغــه زمــا په ورون ويـده وه ما يې مخ ته کتل

بـاڼــه يـــې مـړه اننــګي سره د وېښيدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما يې مخ ته کتل

شونډې يې جوړې وې ګيلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه يـــې هم خوله خوله وه ما يې مخ ته کتل

ســحر نــږدې شــولــو اذان کــوي د کلـي مـلا
شـېرزيه بل شــان ننـداره وه ما يې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

وا! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لاتیاره سینګار نه ومه
وشپېرزیه ژر دې رانه واخیستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې تېتې دي لیــــدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهـــــلي
همېشه زمونږګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هیلي دي وژلـــــي
همېشه د خلکوورانديې په دارشوي
همېشه مو خپلې مینې دي بایللې

همېشه مو ځینې سترګې راایستلي
همېشه مـــو مــــیدانونه دي ګټلي
همېشه مو میلمانو ته لبیك کــړی
همېشه مــو په کالو کالو ســــاتلي
همېشه مودشنکي چـــنارنه لاندې
همېشه مــو ربابونه ترنګــــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغـوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکه سپین مخ باندې تکــه توره زخه

د غــزل د ښـاپېـرۍ د خـولې نه اورم
سنــدريزه مـوسيقــي د زړونــو خوښه

ځان د ميــو په پيــالــو نشـه کوم نه
خمــارونــه د يــو چــا د ليــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړين کړ
کــه چنــــار نه رالـــويدلې ژيـړه پڼه

که ته لاړلـــې شېرزيه ياد دې شته دی
شــاعـــري دې په بـلا زړونـوکې ښخه

ژړه دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغلیتې کرښې

شاګردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشــقان د زړه په وینو کرښې لیکي

مــونږ ددواړو نظـرو تـه احتــرام کـړو
شـاعــران پـه نازنیــنـو کرښـې لیکي

دا ټـولـنــه له څو رنګــه خلکو جـوړه
ځینې ځینې په اغــزینـو کرښې لیکي

چــې د خیــال لـه دایـرې وتلی نشـــي
هـغـه بیا په مـرغلینـو کرښې لیکي

پښتـونخوا د شخصیتو ډکه زانګو ده
لیـکـولان په ځینـو ځینو کرښې لیکي

دا شــېرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خــو قـلــم پـه ذره بینو کرښې لیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په ځنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتـــون تـبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څـــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګــــــري
ناست په خــوا کې سره غلي
لکــه باز نه ترهـېدلـــــي
سترګې یوبل کې ګنډلي
داسې نه لکـــه د کلـــي
لکــه لـــرې نــه راغلـــي
شــونډې نه خــوځـي ترلــي
دومـــره درد دواړه وهـــلـــي

موږه دوه په دوه ملګري

دردونکی شـــان تصـویر دی

بند په بند دغـم ځنځیردی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامـخ یوبل ته ګـورو

په خېرو کې مـوتغیر دی

روښـــنايـــي ده را روانــه

دا د پـیـر بـابـا تعــبیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځـه چې يو بل ته نظـر کړو

د صحـنې تمـثيل د چا و

مينه ناك شو يو تر بله

نـه د تــا و نـه زمــا و

څه پلان خوخـامخا و

پټ پناه پردې تر شـا و

ځه پرېږده چې هـرڅه وشول

مــهــم ژونــد راتـــه د تـــا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هېر پام د راتلونکي

ژوند د هیلو ډك کاروان

بـــلا وه بــرکـت نــه و

نوربه خیال ساتو په ځان

دژوندسخته خاطره مې

په زړګـي بانـدې پنهـان

لوند په اوښکو مې سـلام

د شـــېرزي د زړه درمـــان

زه لـــه تـا شـمـه قـــربان

بس ارمـان ارمـان ارمـان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو یارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمایشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بویوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخیل احساس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نن یې وایو دیوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هیلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشپېرزې د زړه رازونه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

ستا ښــــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــکلا
تاج دې د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښــکلو مینه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مینو کیسه زړه ته رســــــي

ګړۍ په ګړۍ ده ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلــي مازدیګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مــې وکــړل څو بې دریغـه ټکانونه
د خــوبانــو ستــر رهبــر ته مې نظر شو

راکتــل یې خــو شکــمـن و بېګانـه وم
ځلیدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېــره کې یــې له ورایه مینه تانـده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېــره یــې زړګــی راتــه ډالـــۍ کړ
څــه جــادو وه څــه منتر ته مې نظر شو

اوس یې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېـرزیه** چې ځیګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به ښکلې تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کـــور به ویرانه کړم
تا به لویه فلــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامــــه کړم
نوره ووایه چې څه کـــــړم
داارمان به دې پوره کـــــړم
دا به واړه درته زه کـــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کــــــړم
نو ارمان به دې ایره کـــړم
دا تندی به په سجده کــړم
له شـــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلــــــمه کړم
نور به ســـوچ د اینده کړم
چې دا بد کــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســــــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخپـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروريت له ماښې ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهـرو درمـــان شـه
بيا به څوك نه کوي کيسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفـا او نېکـي نه پـــېژني
شېرزی به نه کړي اند ېښنې درپسې

داستان

اې د کلــي مازديګـــــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتــل دلــــبره لېونيه
نن به ووايــم د زړه حـــالــــونه تاتــه
راته غــوږ كـېږده لــه ســره لېونيه

د نكريزو نه مې لاس رېږدي يرېږي
پـه تــا څـــه كـوم اخـتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو كولو كې همكار شوې
د بابا د وخـــت خـنـجــره لــېونيه

فلسفــې ته ګوتې مه وروړه ورړوكيه
هســـې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپله جنازه ژړلی نشو
اه پښتونه لر او بره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څه علت دی مقدره لېونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځان ښه نه وي خبره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللې
زه دې پرېښودمه لمره لېونیه

جګې جګې منارې دې کړلې رنګې
اې د سپینو زړو شرره لېونیه
د مستۍ د شوخو شوخو فلسفو نه
مه خبرېږه سره پرهره لېونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېرزي** د ژوند رهبره لېونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغــه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عـــــادتونه د وطن کړو
اې د لـــرې وطــن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راتول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خــوبونو کــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

شپږمه برخه ټوله مي ښکلي مليشوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لــږ خــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتــــه ډیــر دي امیـــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ سترې مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بیـــرته راولــــه سیلـونـه پسرلیه

چې یې وستایم **شېــرزی** په غزلونو
دنـــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړګې

سرې شي شرابي شي ګنهګارې شي
ښکلو ته کتل وکړي بدکارې شي

زه که ترینه هرڅومره توبې کړمه
بیا هم لیونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې یادونه یادوم ګلې
سترګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګونه
ماته چې راوګوري خونکارې شي

پام چې شوګیرو کې درنه پرېنوزي
بیا نو له نظره شي بیمارې شي

وګوره **شېرزیه** مخامخ ورته
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

ډېره روه روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولـــس د زړو درمــان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موځاروان شه لوی اختره

د غمـو سپلـۍ وهلي ساه مو بـــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لـړې وشینـده خوښۍ پـر افـغـانانـو
تـه یې هیلـــو ترجمـان شه لوی اختره

لــه ډېر وختـه انتظـار درته ګلـــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږدسولې دجام تږي دلتـه ناست یو
په وچ حلق مومهـربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې
د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ملکه د ښکلا دې تاج ته واخلي
ښکلی لـعل د بدخشان شه لوی اختره
په نکریزو د یو چا په سپین ورغوي
د شیرزې په نوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انسان دښمن دی
کفري جهان د مسلمان دښمن دی
هر یو منکر یې سمې لار ته بالـه
فرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناكـرار يمـه دلبره
په ژونـدون كې خواروزار يمـه دلبره

غريبــۍ رانه دوستان دي پردي كړي
د هـــر چــا د ولــو بار يمــه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لكه سكوريم
لــه كـالــونـونـه بيمار يمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهوركا
ســتا د سپينې غاړې هار يمه دلبره

چې دمينې په لارځمه ګرم مې نكړې
د منصور د وخـت يادګار يمه دلبره

دشېرزي د ځنكدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــتـه د بـل يار يمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لـــويـــې لارې پـــه مزل یم

ستا تر دره نـن پـه يـــبلو پښو روان یم
پـه اغــزنــو لارو تلــونکــی یمه پل یم

زړه په مثل د هينداري ماتيــداى شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کـول د زړونـــو جـــواري ده
زه ســاده یمه نه فـريب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لـه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مات لکه چنار لاندې راپرېوتم
ووتم له کار لاندې راپرېوتم

نه مې دغرور کلي کې شپې کړي
هسې ګنهګار لاندې راپرېوتم

ستوري به دچا درته پناه يوسي
زه ترینه مدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څېرځواني مې وه
اوس لکه بیمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډېروخدايانوته
ځارشم له يو ځارلاندې راپرېوتم

ويې کړو انکارد پاکې مينې نه
زه **شېرزی** بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاړو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غـولـولی یم څو څو ځله تېـروتم
ډېرغـدار وختونه دي نکوم باور په چا

تـه چې پناه کېږې يار **یوځل** مخ راواړوه
لـــرې سـفـرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هیـلو زړه مې بس تاته درسپـارلی دی
دې کې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د يارچې پرې امباردی زما زړه دی
لـه هر چـانه چې بيزار دی زما زړه دی

واړه عـــــمر چې سودا پکې د غم وي
چـــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صـنمه ژړا بس کړه
دارقيب دی دايې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي يا ملنـــګي وي
چې ورګډپه سورانګاردی زما زړه دی

د **شيـرزي** غمونه ډېر زړه يې وړوکـی
لاروی ددغـــې لار دی زمــا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تيتېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بدن مو يو دی کار ترې دواړه اخلي ظلم کوي
زړونه په آه و فريادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چې به دښمن ته لکه ډال ولاړ وو هغه ژنې
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
له اصفهانه پاچاهي وه تر ډهلي تختونو
نن مې کابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابل د سرو غميو ډك و ښايستونومور وه
د ننګيالو زلميو ډك و ښايستونومور وه
د ملالۍ په خوله ټپه وه ځوانان وړې زمري
هغه ميدان بريو ډك و ښايستونومور وه
د بګرام پېغلې يې سلام ته راتلې ډلې ډلې
هېواد د ننګ سړيو ډك و ښايستونومور وه
د سومنات ساه يې راوويسته د توري په زور
ملت د پاك زړګيو ډك و ښايستونومور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اتڼ به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شي
د خړ خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی څو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له ښترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوی قندهار مې د زمريو ننګياليو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لويه پکتيا
د ننګرهار د ښايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خړ خيبر خوشال ملګرو زما لويه پکتيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسیـــا دی ځلـــیدلـی وطـــــــن
ارمـــان چې نن دی غـورځیدلی وطـــــــن
د وطن غـــیږ کې مو خـاپوړې کـــــــړي
هـم مـــو د لاســـه دردیدلـی وطـــــــن
نور به وحـــدت وکړویو موټی به شـــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطــــــن
ملهــــم د کار غواړي ټپي وجود یـــــــې
مــا د خپل تن په ځیـــر ګڼلی وطـــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغـانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغانـان
ګلان ګلان به کړي خـــزان وهلي خړې باغچـې
نور به په لـــویو لارو نه کـــري اغـــزي افغانـــان
د ابـدالي شمله به هسکه کړي پښتون شـــیرزیه
ددې وطـــــن واړه زاړه پیغلې زلمي افغانـــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلـــي هیـــواد ساتي ننګیالي افغانـــان

د ژړو کیسه

د ژړو کیــسه ده ســترګې څه ووایــي
مینــه خــوږه ده سـترګې څـه ووایي

اوښـکې بــه درومــي قافـلې قافـلې
دا یــې ګیلـه ده سترګې څـه ووایي

دوی خــو لیـدل کـوي دزړه په امــر
زړه عـجیبــه ده سترګې څه ووایي

زړه کـه پـرې اخلي تصویرونه دچـا
ســترګې کمـره ده سترګې څه ووایي

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تـوتـه ده سـترګې څه ووایي

د شېرزي سترګې سپیني سپیني اوښکې
دایــې تحفـه ده سـترګې څـه ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنيا کې د څو ورځو ميلمانه يو
دهرچا به ړنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلېوني ګرځي
چې ارزانه دې ديدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هيلې واړه ځوانيمرګې
چې په تن دې سپين کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پانه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستــر باندې پــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کـې په ژړا شو
ګـــرېوان خيـري لېـوني يو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عــاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزیه که دوی ګرځي په فضاکې
زمــا يار و رسيـــدلــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې کوم خبرې سپينې دي
يــه جــانانه ښکلې ګلورينې دي

مـه ګرځه اغيارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وينې دي

تـوله دنـياګـۍ ورته حيــرانه ده
ښــکلې پښــتنې خو نازنينې دي

ستــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښــکليه اور ورينې دي

اوس يې له دې ښاره کــډه تللې ده
هرڅه يې **شېرزيه** اوس بې مينې دي

ګرانه ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درپسې مرې مې د وجود هریواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی یم
په سـلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصویرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وینو درکوم دغه پیــغـام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی یم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې یوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونــدی یم
په بسترپروت یمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمـه افسوس به وکـړې
زخمــي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګـــلفـــام راشه په تا ژوندی یم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې یتیـم دی هر سبـــا ژړېږي
د شیــرزي وینه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـلفام راشـــــــــه په تا ژوندی یم

زړه دې په ما دی په منګرې

پښتانه

د پردو په لمس بېلېږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه یووالی محبت پکې ښکارېږي
نه له یو بل قربانېږي پښتانه
پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژنې ژنې یې قتلېږي پښتانه
داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښتانه
مخور پکې په یو بل نوم ورکېږي
څو به مري څوبه کمېږي پښتانه
نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالویږي پښتانه
دشېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو تغرتولېږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چـې په خپلـو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې ميړاني دي پښتانه دي
پـرې ورېـــږي د سکــــروټو بـارانونه
د بـل ځـــانته سپيلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګـرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
ژوند مې د سـرو لـمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځيدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســـتــه لېـونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشـنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره میـــنه مـــې درکــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښــه په اعتــمــاد مې زړه درکـړی و
خــامه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېـرو مې دیـــدن پسـې ژړلــې وو
سمــه درخـــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شـېرزیه داســـې کار وکړ
وړ د پاچــاهــۍ ومه تا خاورې کړم

ګړۍ په ګړۍ مه لګوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خـاوروکې ګـذارشوم که باورکړې

د مـرګـې شراب پیاله کـې راته وړاندې
په لیـدلـو یـې خمـار شوم که بـاور کړې

د اخــتر په ورځ دې رانـکــړل لاســونه
له مــودونه انتظــار شـوم که بـاور کړې

په زریــنو ســـندریزو ګـوتـو جــوړ وم
ستادسپینې غـاړې هارشوم که باورکړې

خــزخــزان مې کډه راوړه ســتا چـمن ته
زه دې یـار شـومه ریبارشوم که باورکړې

د شــېرزي امید یو بل پــسې ډوبیــږي
له ژونــدون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلـــي مـازديګــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـــــپو راکولـــې ما به څښلې
لکـــه اوښکـې مـرغلـرې شنې اوبه

ما ویل چې که اشنـا اب حیات دي
هــم زمـــزم ته ورتـه وې خـوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې لیدای شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان لیدلو
په ګـــرېـوان د يو میـن څپـــې اوبه

سپینې شګې یې په تل کې پړکېدلې
مــا وې پرې دي د زاهـد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شینکي سهرکې
د شـېرزي اوښکـې راتلې رڼـې اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادې نکــرلــې پتـــــې ته رانه لاړې
فــــریادونه په خـولگـې ته رانه لاړې

تش کالبوت یمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلگې ته رانه لاړې

تا خــو وښېلـې زمـا دزړگـــي وینې
تاویــدلـــــې لــه مستې ته رانه لاړې

دغـه ژوند به خامخا درپسې تنگ شي
غـــرور مه کړه په ځوانـې ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې ډېر سرلیکونه
کلـــه غـــم کله ښـادې ته رانـه لاړې

د شـــېرزي دسترگو تورد زړه ټکـوره
سورگلاب شې سرې غوټې ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چـــې په ما د ظــلم پښه ایښي ده
د زړه په سر مې ستا کیسه ایښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وایـه جان
مــا ســره هـــره خـاطــــره ایښي ده

مـرګی هم زړه غوندې یاران بېلوي
په زړه مـــې هغه جنــازه ایښي ده

زه مسـلمــان یـمه جـنـان یـــادوم
ټنــډه مـې یار ته په سجده ایښي ده

شــېرزیه ستا غزل فطرت ښــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګیله ایښي ده

په زړه دره پېغله غږیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کـړم
چې د حسن تجـلـوکې دې بندي کـړم

چـارچـاپېره دې اغــزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمڅو کې دي بندي کړم

اخـېر څـه جـرم خـطا راځيني شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـــا د حسن تجلــو يم سوځـولـی
اخـېــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شـــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غــيرت څه شو ايمان زمـونږه
چې مــو له پېغلــو پېزوانونه يوسي

بې وخته راغـلل څه خزان خو نه دی
دغـــه بـــادونه به كـــورونه يوسي

د زړګـــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كــور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يــې نوره نه جــوړوو
شـــايـد بابـــري يوسي ګلونه يوسي

د اســلاميت او افغــانيت په نامــه
شــېرزيه خير كـه مو سـرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنه

د پېغلو مينه خـو تـاوان غـواړي
کـله بنګــړي کلـه پـېزوان غـواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي مېــنه
غـــريبان ځکــه ترې امــان غواړي

دا د پښتو ملك دی ياري ګرانه ده
دلــته هم سرغواړي هم توان غـواړي

د ستـرګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومــرو ځـاروان غواړي

کـــډه به وتـــړي وطــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شـېرزی له تانه چې زلـفان غواړي

شــاعـري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی یم مین نه یمه

داچــې دا توري بندپه بند تړم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګــیه څــه وایې مـین یم کــه مین نه یمه

د شاعــرۍ دنیا له ډېرو حقایــقو ډکــــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

غزل

چې رب درکــړل دولتونه ازمايي دې
ډېــره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخــتــور يمه دنــيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فــرغــون دکور دننه يې لوی کړی
درتـــه ښـايي حکمتونه ازمايي دې

دنـمرود اودقارون غوندې چې نشي
که ډېر درکړي درهمـونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جـــوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړې په شنو فصلونو کې
لړ غـــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکــه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو بانــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا **شېرزي** دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کلـــه چې وختـــونه شـــي بیا به حسابونه شي

هره ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جداکړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګــي اهــونه وختــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عـمــرونه ځار دې شم
دزړګـــي سـودا مې تا سـره وه پټه
تا خـبر کړل عالـمونه ځار دې شم
ما په هر لـمانځـــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خـو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشېـــرزي دلـېونو خیالـــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسی

راتلې راتلې زمـا په زړه وختې
جـانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وي چرته ترهیدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیـــونۍ په دیـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د ښښترو پاڼــې
تــه مــې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عـمـرعمـرنه هېـروم
ښایسته انځورشوې آیینه وختې

ټکــه غرمه ده شـېرزی تږی تږی
تـه مې په لـــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مـــــــوري بغـــيرله تا ژوندی به یــــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــــم
خو هغه ژوند به نه وي ګراني مـــــوري
کوم چې به ستا په غیږ کې مـا تیراوه
هغه پستې خـــوږې خـــوږې خبرې
کله هم ســــــتا هغه درنې ښیرې
هغه له خـــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجـــــزیم دا کولی نشم
مــــکې ته تا په اوږو وړلـــی نشم
تا خـــو په ژوند ډیر نازولـم مـــوري
له هرې بدې دې ســـاتلم مـــــــوري
زه چې ماشــــــوم ومه دســـتا په غیږکې
خـــوله مې خـالي چـــرې ژړانه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړې شـــپه به وې ویـــښه ناســـــــــته
په الـــــــــهو به دې شـــوه ژبه سـترې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مـــــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولــــه مـــــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مـــه شـــې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مـــــورې
مادې هم رب په دواړوســـترګـوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســــــــــر وغـــړاوه
په ورین تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هــــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــــوره تـیره
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مـــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مـــــــــورې
ته د **شـیرزي** زړګی یې مـــــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا د سترګـــوغـــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې یوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جــنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلورکړم
تـاابلیس دپرېښودلو مصلت[1] راکـړ

یـــادوم به یې تـرعمره اې شېـرزیه
چې په ژوندېې پوهیدلوعلمیت راکړ

(۱) مصلحت

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه پـه سرمـــې خاطره لیکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامـه لیکمه

غم مې ګاونډکې اوسي کلی مویو
اشنـا د سترې ژوند کیـسه لیکمه

د زړه پـه وینـــو مـو روزلـي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګیله لیکمه

کله دې غـم کله ښادي میلمه وي
پـه نـرمو ګـوتو حـوصله لیکمه

د زړه پـه کـور مې بمبارونه کیږي
چـاته ترخه چـاته خـوږه لیکمه

ستادخوبونو تعبیرونه ګران شول
شېرزیه ژوند دې شوګیره لیکمه

څړیکې روڼه دروڼه پـه پۍ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلتـه څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعــده

زما کــورکي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غړ چمبې چمبې و

تـــا مې سلګـــیونه لذت اخیسته
زمـــا زړګـــی و خـــو ایرې ایرې و

اوس دسهار پیغام بې میني راځي
مخــکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعــده یې کــړه پوره په مینه
وجــود یې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزیه ستاله سترګواوښکي تللې
ګـــني د ډېرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومــره مه کوه غـرور په تورو سترګو

بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو

د ښایست جلــوه دې لرې لرې تــللې

درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو

د بـــورا پرځـای شـــبنم د ګل پـر پاڼه

سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو

درته جوړ مــې دی امیـــل د امـیدونو

ستا پرغاړه زوړ اوشور په تورو سترګو

د رقـیب سینه به یخه شي چې یوشـو

لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو

پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي

وړمــې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې

د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريې لري جانه
نوره ورته هسې کولمې خوري جانه

هــر سـړي نــن ښه بد پیـژندلي دي
ولـــې بیا د بــل کیسې مني جانه

دا کلــی خــو مینه مـین نه پرېږدي
خــوار مـین د کلـي نه شـړي جانه

ډیــر به د نخــرو په چــړو ووژنــې
وادې چــول لیچــو کې بنګړي جانه

لاس په لاس رقیب سره چې ګرځې ته
دا شــېرزی به کډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غـر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خـــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندې منـــظر

داشېرزی خولاپخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځــکه نه کــوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر ته!

ته د اخـــــتر د خوشاليو ميلمه
زه د نـــــرۍ واره غمـونو كوربه
داچـــې ترتا در رسيدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅيدلی نشم
ســلام سـلام قـــربانه
دامې پيغـــام قـربانه
تا ته اختر مـــبارك
دازرين لمرمبارك
******
شي دې اخــــتر د خــــوشاليواخـتر
د غــم ځـپلـــو د خـــوښــيو اختر
دغه د اوښـكـــــو ډكې ډكې سترګې
كه دغمـــو ځينې شي سپكې سترګې
اختردســـــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دايتيمـــان چې په خـــندا ووينم
خان وغريب چې خواپه خواووينم
جـهان ته وښايوهرڅه كوی شو
بغيرله جنګه يوكيده كوی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلـــه په رښـــــــــتيا اخــتر يې
ته به نــو هلـــه د هــــر چــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځـــو په خـــوښيو سره
لــه اتڼــو ډولـــــــو ســــورنيـو سره
دا خپل لاســــــــونه به د وينو پرځای
داځلـــي سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټـولــو مبـــارك **شيرزيه**
اوري شه خلاصي له ټوپك **شيرزيه**
******

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد کې به تنها و
د ساقي ســــره مې وليد ميکده کې
نن يې ځـــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېنداره

کله راته پریوزې په هېنداره کې
کله رانه ورک شې سمه لاره کې

نه دې هېرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بېزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
ستړی ستړی ژوندبه مې کراره کې

یه **شېرزیه** ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ

مورې بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جـورې پرهــر مې نـښه د یارۍ دی

د تا غــیرږه شــي ارام د ټـولـو سـتـړیـو
اوس مې هغه مینه خاورې زړه تنکۍ دی

خــورږ انځـور دې راته سـترګوکې غړیږي
ځــه یادونــه ځـه دې غــم دلۍ دلۍ دی

جنــتونه دې د پښــو د لاندې خــانـدي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قــدر پرښـــتــه د ذوالجـــلال یې
یــوه لاس کې دې زانګــو بل کې نړۍ دی

له لیمو دې اوښکې پاکې کړه شـــېرزیه
محمــد هــم جــدا شوی له مورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومــې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشـــم ګرځـولـی زولنـــې ګــرانه
صــبر تمـــام شویدی په لار مې کا

ډېر ډېر ستمــونه مې زغملي دي
تــورو شپووهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمـه ژبه یم
وزمـا شـېرزیه خــوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدايۍ کې
ژوندون ګران دی بې له ياره تنهايۍ کې

مجبوري ده د زړګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه يو پښتني غيرت به ساتو
په نامه د احمدخان يو په نړۍ کې

ازغي تل وي د ګلونوسره څنګ کې
اې شېرزيه غم او درد وي په يارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کـې سوځـــيږي لـيونی وي
نه مـړ کـيږي نه رغـــيږي ليونی وي

تــل دځــان سره دخيــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـيږي ليونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د يــار مـخ ورتـــه يادېږي ليونی وي

د پيغـوراو دتهمت کيسه کـې نه وي
خو چې يار يې خوشاليږي ليونی وي

همېشه يې د خـوبونو سره جنګ وي
اې شيــرزيه نــه بيــديږي ليونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګـرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پــــیدا د مـحـبـت د پاره
د ښـکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم رنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه
دا دنیاګۍ ده د الـفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي يې کــــله
ځان به لمبه کړي خوپرېږدي يې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبـره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپـــله خوښه زنده ګي کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دياريه وړاندې سوځيدل خوښوي
نــه د پيــسو اود مــحـــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چـــل د پاره

زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پوهـــيږي ګرانه
ځان به لوګی خويار به ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شــــــېرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شېـــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــکلو ښــکلو دصحبت دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـا ژوند زمـا ایمـان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مـوږ وعــده درسره کـړې خـو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قـافـلـه د ژونـد تـوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مې خیـال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشپرزې دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ستا اظهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هره کوره فریادونه راځي
د ژوبلو مړو شمار کولی نشم

اختره راغللې يوه شيبه وې
د خپل جنان ديدار کولی نشم

مرغانو داچې ځنګلونه نشته
د ګلاب ګل چنار کولی نشم

نن دنکريزو پرځای وينې موښو
شيرزيه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلې مې کابل يادوي

زمـا له کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفـادی وفـا نه پيژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تناکې په کارو لاسونه
څوک له مستۍ نه يواوبل يادوي

ترکهکشــانه رسيدلی شېرزی
څوک په زبان څوک په غزل يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځینې غواړم
تنـها زه یم چې دا څــه درځینې غواړم

پـاکه میــنــه پاك نظـر پـاك امـیدونه
راله راکــړه هستـي نه درځینې غواړم

ما د سترګـو نظر سترګــو کې ساتلی
د ګــودر پیغلــې اوبه درځینې غواړم

لـــړې وکـړه د یارۍ د ژوند خـــبرې
چې دمینې په نوم زړه درځینې غواړم

په ایـرو کې دې موندلی دی **شېرزیه**
هغه **لعـل** لـړه شیبه درځینې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

رانـه دې واخيستو درمان مرګيه
ولـــــې به نه کـوم خپګان مرګيه

واړه دنيــا مې ده پـســې خوړله
راته خالي دې کړو ميدان مرګيه

د زړه تـوته وه رانه بـــيله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګيه

کــله مــو يو کــله مــو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګيه

تل په اغــزنو لارو ځــو او راځـو
هيـچا مو ونکړو پرسان مرګيه

وينه په وينه مينځـي تل افغـانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګيه

ژړه ږوه په ږوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راڅغلې

ټــولې لارې مې څارلې بیا رانغلې
سترګو سترګو ته کېدلې بیا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلې
ډېرې نښــې یادګارونه دې را پاتې
مــا ژړا سلــګۍ وهلې بیا رانغلې
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
ترینـــه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایــادیــږي دې غزلې بیا رانغلې
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفـــن چـــې پټیدلې بیا رانغلې
مــــروربـــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا رانغلې
که مې هرځومره زارۍ خاوروته وکړې
ګـــرانه نه یې راکــولې بیا رانغلې

څپې د ژوند مسافري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهیږم چې دچا سپیره نـــظر و
چې له مايې واخیستلې بیا رانغلې
عزرائیل درته په سپینه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بیا رانغلې

د مرګي ترخه پیاله یې نوش جان کړه
شــېرزي اوښکې تویولې بیا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هـــــر شي ته لاس اچوي
داسې مې زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرویانو د خـــوبرو پیغام څلور کونجه کې
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبـه روزو دغـه شبنـمي غــوټـۍ
تـه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کـړو مـزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولـې ونه لویږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل وارې جرګـــې درپسې لیږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماڼۍ جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته ورونوکې دوستۍ جوړوې

هــديرې ډکــې په ځــوانانو شولې
مــوږ ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګــۍ دې کاڼی نه خــوږیږي پرچا
دلــته لګــیا دلــته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خــوار افغــانانو ته بڼلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا تــرسه ولــې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د څوانۍ زوربه دې کم شي يوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي يوه ورځ

د غرور دنګه مانۍ به دې راپرېوزي
خپل عمل به درته ګرم شي يوه ورځ

لږ لباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي يوه ورځ

لږ په خوارو عاجزانو کرم بويه
داغريب به دې مرهم شي يوه ورځ

اې ناترسه د يتيم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي يوه ورځ

راته ډېره کرېليچنه لار پرته ده
اې **شېرزيه** سوال به هم شي يوه ورځ

ګرانه ډېره ګرانه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هیواده نور خو دې زرغون غواړو
وګــړو ستاسو هم پاخــون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتــې نه شو
نوره په سولــه کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پخې
نــور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی څښــتن نه پیوستون غواړو

ږیره دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولــې رانــه نـــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نـــو
تـه رانـه جــدا کوې ګـــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټۍ تاندې کړه
شـه ځپـې ځپـې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښـــکلا نه وي
مـه چـيـړه خواروکي بوراګان اشنا

وخيـــږه د لمر په شان شغلــې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هـرڅه يې د ستا په نوم بايللــي وو
ولې په شيرزي شوې بدګمان اشنا

ژړه روه په روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـرانه راتلـونکي زنده ګي جوړه کا
تـور قبـرســتان ته رڼـايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
ســوال و ځواب ته تـياري جوړه کا

پــدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشــوت نه واسطـه چلــيږي
پخپـل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربــه شــېرزي ته اساني جوړه کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

دردہ بــس راځــہ د یوہ لوري یو
زړونــہ مودي یوشانې معزوري یو

بې لہ تا پرهـــر زمـا جوړیږي نہ
ګرانہ چې دعشق پہ اسمان ستوري یو

راوړہ د پرهــر تر خوا جونګـړہ دې
مـــوږہ د یو بل د مینــې توري یو

زړہ تہ مې راغلــی یې دچا پہ سر
لمر دې توروي ګرانہ د سیوري یو

کوریې دشیرزي دزړہ پہ سربانديې
اوس خو بہ یې ساتو چې کمزوري یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لـکه اوبـه په سپینه لپه کې

هـرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژونددی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچـا
هغـه خاطــــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانېمرګه شې
دارمـــې وګاتـه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مـــی یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښـــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خـانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاسـتړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په تغرناست وای متحدوای
نـن به نه وو فــریادونه له اټکـــه تر کابلـــه

دوطن دا هریو کاڼی مو له سرو غمیوښکلی
کـه مو دا رنګینـه خاوره له غلیمـــه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژونـــدون دکلـــي لاره موږه خپله کړه بدلـه

ځواني هیلـــې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

هـا چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تختـه ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کـــړلو اور کلی درپاتې شو

مـــا در سره پټـه میـــنه کـړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــې ګـرانه دلتـه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیـرزی** خوپه انصـاف سره
مـه لګـــوه تــور کلی درپاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ســـور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پټو زړونـو يې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بند په بند ترلـی يم تاو رانه ځنځيردغم
تـا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنم
مينـــه د وختونو يې وينـه دې ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تـــا ګناه ګناه ويـل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك کول مـا کتاب کتاب اشنا
مـور د تورتمونو ده دابه غـورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ګوره په روه روه ملګرې

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګې ګله
ګوره تل خوارېږه خوارېږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشېبرزی ګڼم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــی زمـا لـکـه غـنم چـاودلی
دښـمـن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوټې لوټې پروت دی
لـکـه پـه لــــويه لاره بـم چـاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه ماښامونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشـــال دې پوروړی یم ګلـفـــامه
دحسـن دریابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کرښې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړې دوړې توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهــګاره مـحـبت دې ولـې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهـنونه مـو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهـار په کاڼـو ولـو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مـابنـــامـونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کـور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربـه راولـــې د مینـــې بـــارانـــونه
چې تازه شي پـــــرې دزړونو جوسونه

چې ویـده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تـرنـم کـــړي په پـرې شونډو غـــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معـــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغـــي کله ګلـــونه

پاکـه مینــه مې د زړه په کـــور دیره ده
راتـه یـاد دي تېر وخـــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شیـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتـــه پاتــې شــول پریمـــانه ارمـــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليـــوني اجـل وهلــي تــرې ويـــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختلـــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼــــا پســـې تــړلــی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د ستــورو رڼا هلـــــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلــه وي تـاکلی
بيا په کمــو کیسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اې شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

ژونـد

عــيــادت په عبـــادت کې حسابيږي
بس دروغ منافـقـت کې حسابيږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هــرومــرو قيـــامت کې حسابيږي

چې يې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابيږي

چې دچاله ويرې توی شي قيمتي شي
رڼــې اوښکــې محبت کې حسابيږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شيــرزيه
ديار وصــل په جـنت کې حسابيږي

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چـاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلــــو کاروانونه مــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شېرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي روڼ سبا به شي
بیا به پســــرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مـو د پرهـر پر کـټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلـك که ګـتـه تاوان وشـــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټـوپك پرځای قلم واخلـــو
بوټــي د هېــــواد راتــه شفا به شي

تل به هـــــر کلی سولـــې ته وو ایو
یـه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پیغلې شرنګ یې نشته
رباب یې شور نه کړي ملنګ یې نشته

د ساقي جان هره خبره منم
خو دابه نه وایي چې بنګ یې نشته

د تورو بربښن یې تر اسمانه رسي
پښتون چې شته دی نو بیا ننګ یې نشته!

د حسن پیره نن خیرات تولوي
ها مخکیني شاني غورځنګ یې نشته

ددې جینۍ په تندي سپینه روپۍ
څه پکې مه وایه چې رنګ یې نشته

اوس د ګوګل په ریسرچ یار لټوم
مودې مودې کیږي چې زنګ یې نشته

په لار پرتې وې د منګیو توټې
شېرزیه ته وایې چې جنګ یې نشته

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځانته مې ګمان د لېوني وشي
کله مې په ځان بد ګماني وشي

کلی مو له ښاره بلا لرې دی
یو نیم پکې کار د بازاري وشي

وشیندو تخمونه د ګلونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

توره یې له تیکې نه راوویسته
اوس به ترینه خامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هله به شېرزیه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګـړې ته راځـه رادرومه

پـه ډېـره مينـه مې بـلنـه درکـړه
دغه پـيغـام مـې ومنـه رادرومه

د غـريبـانـو ښـادي کله کله
لـږ يې د زړونو خيال ساته رادرومه

د واړه عـمر فيصلـه يې کـيږي
ځـان يې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنيولي اشنا
ژرکـوه ژرژرې راځـه رادرومه

کلـه ښادي کلـه غمـونه ګـرانه
شـيرزيه زړه روغ ګرځوه رادرومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـرګې تـوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تـویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیـچې شـرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونـدون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یــــادوه خو دومره ډېرې نه

مـه کــوه شـېرزي ته ډیرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکـه د ګل په شانې ښکلې وې
زه لکه لـــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خـوږې خـــبرې کړې
زه به غـلـی پلـی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به مـیرات مړی دلته پروت ومه

غـاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په تال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترړی دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کرښه
زما ياره ته عـــرب زه عجمـــي يم

ستاله ميني مې دمينې لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهــار پسې قتـــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاك زړګي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلـــم

لاس کې مو ټـوپك قلم ته بد وايو
ځکه خـورو تيندك قلم ته بد وايو

تـــږي يو د خپلـــو ورونو وينـــو ته
ځان مو کړلو سپك قلم ته بد وايو

زړوکې مودجهل چينې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وايو

څوك به مودستړي ژونددمه شي نن
څوك لاس دکومك قلم ته بد وايو

جنګ موله بهره کورته راوســتو
يم شېرزی هك پك قلم ته بدوايو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لـه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خدمت کولو
څاڅـکو خــولو مې پـنهول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهــارموسکۍ موسکۍ کيدل ګلونه

زمــا د هيـلــو دنيــاګــۍ وه دلته
کـــرار کــرار به لـــوئيدل ګلونه

د ژونـــد کــيسه مې پکې ونغاړله
زمـــا غــــــزل کې يادېدل ګلونه

شــو دړې وړې د خوښــيو محــل
شـــــېرزيه ښه ورژيـــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قـارون
خـوند به وانخلـې له دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکـون

عـجیبه غوندې وختونه په موږ راغلل
اې پښتـونه خاوره غواړي پیوستون

لــو ګــډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هــرچــا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختــونه دې يادېږي اوكنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوكنه

وړكتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خيال كې دې ګرځېږي اوكنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځينــې تــيرېږي اوكنه

په تالونو زنګيده به دې هېرنه وي
هـغــه مينه دې شرنګېږي اوكنه

بې هدفه بې مـــــرامه يارانه كې
دښــــــكلا ډيــوه بليږي اوكنه

تاج محل غوندې كورګی زما **شېرزيه**
درته ســترګوكې غـــړېږي اوكنه

ستا تصویر

جوړومه دې تصــــویر په سپینو ګوتو
سپینې غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیــــالــونو کې تر اوجــه رسیدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژنـي مې ضمیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړي
کلـه راکـــړې راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـي ور به رابنـــد کـړمه د چـانه
ژړا راکړه خپل تقـدیر په سپینو ګوتو

د شـېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پــــیر بابا کـــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځیدم لکه کــوتره
د یو چـــا دپــــاره ومــــه مـــرغلــــره

دښـــکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښـــــایست دتاج محل وم پیغمبره

لـونګیـــن مې دسینـــې د پاسه یاره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښایست دښکلاګانومې سیال نه و
ومـــــه پېغلـــو کې روانه تر ګودره

نــازوم به دې **شـــېرزیه** لاترعـــمـره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

مېنه په زړه زړه په مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولـې بـاران په شـنه اسـمـان
چې میلمه مې شي له تولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چـې پوره شي د مودو مودو ارمـان

د وختـو ګـرمـو سیلیو ځـغـلولي
د جـنـون تیرو ازغـیـو ژړولـي
قـضـا شـوي دیدنونه به ادا کـړو
مـین زړونه مـو زیـړې تبـې وهلي

دغـه وخت رقـیب به وشړوله منځه
داجـاهـل طـبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غـزل ته حـواله کړو
دا ظالـم صلـیب به وشړو له منځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنـار سـیوره مو دمـه دزړګـي ده
دارمـان خـونه مو سـمه په زړګـي ده
نـور به لـرې کـړو له زړونو نفـرتونه
مـحبـت نـرمـه خـبره د زړګـي ده

ژونـد به پـیل کـړو په نوي نوي بڼه
د زړګـي ګـلان په مینـه مینـه پڼه
لــړ به یو بل ته اشـنا ترغـاړي وزو
د الفــت مجلـه جـوړه نوي ګڼه

په کـرار کـرار به کـړو پستـې خبرې
د تـېر شـوي یـادګارو وړې خـبرې
کـړو به راویـښ دا خـوبولي زړونه
زمـا شـېرزیه دالفت خـوږې خـبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانیمرګه

ټول دي وخــوړم په زغــرده ځوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده ځوانیمرګه

چې په ټـولوکې په ماباندې مــین شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانیمرګه

که مې ســرد نازولــونه قـــربان کړم
دا لــــه ډیــرو نه بهـــترده ځوانیمرګه

دغــه ژونــد دحســرتــونو امیــــدونو
ډکــه ځالــــه د بشـــرده ځوانیمرګه

بــیړۍ درومــې ترمنزل پورې شېرزیه
ډکــــه لاره د خــطـــرده ځوانیمرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هــېواد کې وروروژنه به ترڅو وي
دا دخــپل کـــور ورانونه به ترڅو وي

افـغانان يو د ورور وينه مــو پکار ده
دايــو بل ته ګــوت نېونه به ترڅو وي

مــوږ د ســولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپېره لمـنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته يـتيم وي
داســې عــمر تـېريدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونـــو مـــاتـېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

پـه داسرو سروانـنګو مې اوښکې راغلې
يـوه مـخ ته پـه کـتو مې اوښکې راغلې

تـول غمـونه مې د کـور پـه وره ولاړ وي
ددې ژوند پـه تېريدو مې اوښکې راغلې

د ګلاب پـه خـېر ښکلا يې له مخ تللې
د ځوانۍ پـه رژيدو مې اوښکې راغلې

سپينه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان پـه قتليدو مې اوښکې راغلې

عجيبه ده تـرې هـېنداري نه شرمېږي
خپل**شېرزي** تـه پـه ليدو مې اوښکې راغلې

ځوره روږه په روږه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستاپه تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستاپه تمه

ستاخوښۍ نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستاپه تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران ځپه ځپه وې ستاپه تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدېګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وایي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه

د شاعرد شاعرۍ شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچینه وې ستا په تمه

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره وروڼه ځومره خوندبه کوي
دا تیت پــرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قلم ته او په کاربه راشـــي
روان د ســولــې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وايي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچـوي
داسې که وینښ شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګـناه کـړېده څه مې جفا کړېده
ولـې مې وژنـې ياره څه مې خطا کړېده

زه خوپښتون يمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خـو زړګی ساتلـی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولـې خـاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وينو به روزم دخپل هـيوادګلونه
داسې مې ژمنه دماليارسره رښتياکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مينه مينه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ويناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبــول کــړې رمـضــان له مـوږه
ستــا رالــيږلی دا فــرمـان له مـوږه

مونږه عاجز يو مونږ ګـنـاوې کړي
اوس به توئيږي تېرعصيان له موږه

هـا چې د زرو ميـاشتــو اجــر لري
د قــدر شپه مکـړې پنهان له موږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه يې مکړې په هيڅ شان له موږه

شـــېرزی لــرم د رحمتـونو امـيد
نـاراضه مکړې عاليشـان له موږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېـغ بانه مې په ځیګر ولاړ وي

داچــې په نه خــــبره وران شو سره
رقیــب پـدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مـزه کـړي چنـارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نـــړۍ ښـــــــکلا وفا ده
زړه چـې مـیـن وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی یمه غمونه پیایم
نـظـر مې دلتـه کلـــه بر ولاړ وي

میــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شپـــرزیه ویـنه کـې اثر ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د خاطرو هېواده
کله به خلاص شې له پردو هېواده

دوخت فرعون سره جداکړل زړونه
اې د ویاړلو پښتنو هېواده

خوب مې لیدلی که رښتیاشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قدر په کار ستا د زلمو هېواده

تاندې چینې جګ چنارونه منګي
اې د شېرزي د امیدو هېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفــا

زمـــا د واړه خـــاطـــرو دنيـــاګی
تاتــه پرته ده په سجـــدو دنيـــاګی

داچـــې د دار د پاسه مينه غواړي
دغـــه وفـــا د پښتنـو دنيـــاګی

د خوشـاليوكـــډې مخكې تللي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنيـــاګی

د محبـت زړونه يو ځـودي پكـــې
كلـــی مـــو ډك له نفـــرتو دنيـــاګی

زړه مې ماشوم غونډې سلګونيولی
كاروان داوښكوترې راتلو دنيـــاكی

د زړه په سـرمې دغمـــونوخيمـــه
د شېرزي عمر په سلګــو دنيـــاګی

ځړه دوه په دوه ماګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه

د چــا وړې وړې خــبرې ماته خوب راولي
لکــه دجګوغـرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیږه کې شپه تیره کړم ویښنه ویښنه
سهــار نــارې وهـي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې بانهودې وخوړلم
ستـا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــیلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســـن یې ډیر دګلابونونه شــېرزیه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

هیله ده روح مې په ګلونو کې ساتی

زرین تال

څاڅکي څاڅکي دباران را وریدل
خوږمن زړه مې د چا لارې ته کتل

د خیالونو په زرین تال کې مې شپه
ستا یادونه مې په زړه کې لوبیدل

په ګریوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمانونه د زړګي مې ډوبیدل

دسپین غرسرې څپې ورباندې راغلې
ګلابي نازك زړګوټي سوځیدل

څه په لپو لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نشه دي هم خمار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډیرامـیدونه پســـرلی شو
نــوي نــوي هـــوسونه پســـرلی شو

نوی کال شو د چنـــار غېړه شوه ډکه
د مـــرغـــانـو اوازونه پســـرلی شو

نوی کال شوغرونوشین څادرخورکړی
ځمکې وکړل سینګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځیـو ته روان په ډلــو ډلــو
د معـارف تنکــي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپیره لمن په ټولیدو شوه
زاڼـو جـوړ کړل کتارونه پسـرلی شو

خامخا به قـــــافله مــنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

یو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
یو خـواته کـابـل بل پېښــور اوسي

نه ورکـوي لاس د وحــــدت نه کـــنه
ځـــکـه یو په لــــراو بل په بـــر اوسي

ټوله دنیــاګـــی ورته حـــــــــیرانه ده
ډیــر په غـــداری کې په هـــنر اوسي

زړه او خـــولـــه یې زیاته فـاصله لري
خـوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکـــړي پښـــتني رواج اوس نه کوي
هغـــه پښـــتانه چې په خــــیبر اوسي

چاچې تل په موږ زهــــر خوړلي دي
یه شــــېرزیـه هـا مو دزړه سر اوسي

ځوړند په دوه دوه ملګرې

سلام

یاري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د ځان نه منو

که څوك سلام کوي سلام يې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته یو ځلې ترغاړې وتو
غداران نه یو غداران نه منو

زړه مې د هغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شیرزیه یوچې نشي جان نه منو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لاوړه يې ګلدستـــه يې زمــــا زړه يې
ښـايسته يې عجيـبه يې ښـايسته يــې

که محنت يې خوصحبت يې محبت يې
ته نغـمه يې ته ګيلـه يې ته کـيسـه يې

تـــه دنيـــا يې ته وفـا يې ته ښـکلا يې
مـلـکـــه يې خـــزانه يې آييـــنه يې

ژونـــدون واړه غــاړه غـاړه موږه دواړه
که خـــوږه يې که ترخـه يې خاطره يې

ملنـــګـي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنـــه يې په پـــرده يې پښـتنه يې

ستا**شيرزي** دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څـه يې چې خپه يې په غوسه يې

ګلاله دره ره په دره ره ګلاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرګس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاســره مې مینــه ده دابه مــې منـــــې ګله

زړه کــې مې یوائځې ته بل چاته ځای نه لري
تــه مې د دردو ملهــم کلـه به رائځــې ګلـه

ته چې نه وې هغه ورځ هیڅرې دې رانشي
اوښکې په ګــریوان زما ځي څپې څپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وینم ښکلا اشنا
وې لکــه د لمــرشغلـــې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وایم توره غـــوندې تــیره ده
نه چــې مــینه وکــرې نه مینه ریبـــې ګله

ستاخورې کیسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زمـا زړګـــي شـیرزی واړه خاطرې ګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلـــونه په اختر کې
مـــا هم لـرې کـــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلـبرشو بختـورشو چـې اخترشو
سره یـــو شول جـــدا زړونــه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پـېغلـو وکـــړل اتنـــونه په اختر کې

محبت يې په نفـــرت باندې غـــالب و
شـــېرزي وکـــړل اخـترونه په اختر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـفـق

یوه هیلـه یوامیــد دی یو ارمـــان دی
په دنیا کې نوره څه دي بـس جـنان دی

لمرخپه شي په شــفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشـي په سهــار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومــي
مجنون کـړی د لـــیلا سره پیمان دی

اوبه ځاڅــي د چینې نه لکـه اوښـکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یـزدان دی

لکه ســتوري دسپوږمۍ په تملــق کې
یوګلاب دی دشـیرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالهانده زندګي راپسې تښتي
خپل خيالونه ليوني راپسې تښتي

نه پوهيږمه چې داڅنګه انځوردی
چې دستورو رڼايي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانو وفايي راپسې تښتي

که پاچا يم دولتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکوم پير په دعا ده
نن شېرزيه پسرلي راپسې تښتي

ګوره ږوه په ږوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

زمـا زړه دی لـرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده تـرینه غـــېږه راچاپـــیره
د چــا دام کــې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نــوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجــهان دی یو ښـاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګــه چې له لرې دلـته راشي
د شــېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
لـه غمګــينو انديښنونه يو ځل راشه

لـږ يې وتخـــــنوه ياره چې رضا شي
ستــا د ډيرو يادـيــدونه يو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــې شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شــي راپورته
کـړې مـلهـم به پرهــرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفـــــادار دي
تل زمـــا د زړه په خونه يو ځل راشه

داشېرزى شېرزى جنان به دې تل نه وي
بيا به وکــړې ارمــانونه يو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د سترګي انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپيني سپيني ترمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډيوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې د کلي څه د ښار په لمن

شيرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ښنګ خــوږو ملګـرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شيبې دغه تازه مــوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پيوندشي پيوندونه واخلي
که په ما کـيږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښيوخاطرې زياتې شوې
نــوره څه نه لـرم بس ښکلـوته کاته ډالۍ کړم

دا کليـــوالې پښتنې پېغـلې بې پته مکـــړې
د ښاري پېغـــلو د حيـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمــا د مينـې د اظـهار تــوري قـلــــم يادوي
شېرزيه ژوندبه مې يوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناویټتوپ

د زرو لښتــه سپین او سره وشیندي
په لاره دروميـــې بـــس کاته وشیندي

د پیغلتـــوب لــه نـــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســــره اور به اوبه وشیندي

ســتا ناویټــــوب زما د تــن جنازه
په تا ګـــلان په مـــا وانبـــه وشیندي

ناز به دې ورېم خو دومـره نه دلـداره
چـــې رانه دا وروکـــې زړه وشیندي

د ملنګانو برخـــې خـــوارې ســـپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــاپېر د سروګلــو باران و تاته څه پته وه
د کلــي برسـر کـې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر دښکلاګانو ټـوپۍ
لکــه د واړه کلــي خــان و تاته څه پته وه

دښارکوڅې هم دخوښیوپرځای غم واخیستې
هلته خوهـرسړی په ځان و تاته څه پتــه وه

ښار ته راغلی نابــلد و کلیوال و ســـــړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبـه خـــوږ و تــرنـم و د هـــنر پاچـا و
شېـــرزیه هغـه مې ارمان و تاته څه پته وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فـــریاد دی
رانه هــــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غتمه تـیره کېږدم
وایي ګل خـــو په اوبو باندې اباد دی

تـــور بانه دې سپېلنیو نه ښـــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلـــــي ته غلـی غلی درومـم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکیسه کې نه دی دا شــېرزی دی
په ژوندون کې یې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دې قربان شمه شېرزيه
چې راخوږ شې نود ځان شمه شېرزيه

دهـــېواد دغـو ناسورو پرهــرو ته
لـــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخــــتريز بازار يې ګــرم
هسې نه پکـــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيږه کې روزلي
زه د هغو ســــــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولـــــو
نوو هيلو ترجــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم
يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده

ضیاالرحمن تنها

دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library